

Obsah

1	Tábor u Hromové hory	9
2	Záhada v temnotě	17
3	Potíže s Mohawky	26
4	Nebezpečí v ohradě!	35
5	Petunie a milosrdný Samařan	44
6	V pasti!	53
7	Stopy a značky	62
8	Důkazy v písku	70
9	Matoucí důkazy	79
10	Stopujeme zloděje	89
11	Putování	97
12	Ztraceni na Hromové hoře	106
13	Věc zvláštní a úžasná	115
14	Záhada táborové jídelny	125

Tábor u Hromové hory

DEN PRVNÍ

Zkouším použít tužku jako plácačku na mouchy. Jenže se nedokážu do toho komára strefit.

Povaluji se na vrchní palandě v chatce Čerokézů, která je součástí tábora u Hromové hory. Psát za neustáleho řevu a během polštářové bitvy není zrovna nejjednodušší, to mi můžete věřit.

Zrovna jsem si rozbaloval spacák, když se na vedlejší postel vyšplhal Dany, další z Čerokézů. „Jsi na Hromové hoře poprvé?“ zajímalo ho a pokračoval, ještě než jsem stačil odpovědět: „Já tu byl už loni a bylo to super!“

Dany se mi líbí od první chvíle. Je s ním legrace.

„Jací jsou koně? Máma mě zapsala na ježdění, ale já nemám kobyly moc rád,“ řekl jsem. Ještě než mohl Dany odpovědět, ozvalo se hlasité plácnutí na

stěnu chatky. Pak jsme uslyšeli zlověstné zachechtání. „Co tam dělají? Vytrhávají postele a rozštipávají je na oheň?“ komentoval dění Dany. Rozhodil rukama a prohrábl se ve vlasech. „Mohawkové! Hned jak jsem je poprvé uviděl, bylo mi jasné, že s nimi budou problémy.“

„Kdože?“ zajímalo mě, zatímco od vedle se nadále ozývaly výkřiky a hlomoz.

Robert, který si rozbaloval věci na vedlejší posteli, vysvětloval: „Mohawkové mají druhou půlku naší chatky. Každá chatka má dvě poloviny.“ Začal na prstech vypočítávat, s jakými kmeny se v táboře budeme setkávat. „Čerokézové, Mohawkové, Komančové, Apačové, Arapahové, kmen Hopi, Siouxové a další.“

K naší skupince se připojil Max. „Mohawkové jsou nejhorší banda. Věděli jste, že už stačili zničit světlo v koupelně a vytáhli čepici jednoho z Arapahů na stožár místo vlajky? Dokonce si z jedné holky z kmene Hopi utahovali tak, že chce jet domů.“

„Co to je za kluky?“ vyzvídala jsem. Nikdo o nich nic nevěděl, a tak Robert změnil téma.

„Neměli bychom se jít najíst?“ Právě v tu chvíli se ozval zvon ohlašující večeři. Robert okamžitě vyrazil ke dveřím.

Jídlo vypadalo parádně. Robert si naložil plný talíř. U stolu jsme seděli s indiánkami kmene Hopi, mezi kterými nechyběla ani moje sestra Kayla. Pastor Mike se pomodlil a pustili jsme se do jídla.

„No fuj!“ přehlušil výrazný hlas rámus v jídelně. Všichni se otočili na zrzavého vysokého kluka, který zhnuseně seděl nad talířem. „Tomuhle říkáte jídlo?“

Kayla upustila překvapením vidličku do bramborové kaše. Štáva vystříkla Danymu na tričko, ale nikdo si toho nevšiml. „Ten kluk mě pořádně štve,“ procedila mezi zuby. Ukázala na mě vidličkou: „Kvůli němu Holli tolik brečela.“

Podal jsem Danymu ubrousek, aby si mohl otřít omáčku z rukávu. „Co tak hrozného udělal?“ chtěl jsem vědět.

Kaylina kamarádka Ally odpověděla: „Když jsme přijely, zaslechl někde její jméno. Jakmile odjeli rodiče, začal na ni pokřikovat: ‚Hopi Holli, hloupá Hopi Holli, jsou všechny Hopi tak hloupý jako ty?‘“

Dany a já jsme na ni vrhli trochu nechápavý pohled. „OK,“ uznala nakonec. „Já vím, že vám připadá, že to není tak hrozné, ale ona je poprvé z domova a měla strach, hned jak přijela, a dostala takové uvítání.“

Náhle zaznělo písknutí tak hlasité, že nám málem protrhlo ušní bubínky. Všichni otočili hlavy.

„Táborníci, pozor!“ ozval se hlas paní Carterové, táborové vedoucí. „Vítejte na táboře u Hromové hory. Společně si tento týden užijeme plno zábavy. Naučíte se věci, které jste vždycky chtěli umět. Ale nejdůležitější je, že se všichni dozvíme více o Bohu.“

Ta nabídka se mi zamlouvala, protože ohledně Boha jsem měl spoustu otázek.

Paní Carterová pokračovala: „Vedoucí oddílů vám budou pomáhat při poznávání nových věcí i při zábavě. A už jste se mohli přesvědčit, že jídlo je vynikající!“

„Jóóó!“ souhlasily křikem a potleskem některé z dětí. Kayla se ke mně naklonila a zašeptala: „Jako od mámy to teda není.“

„Fůůůj!“ ozval se zrzek se svojí partou. Paní Carterová se na ně zahleděla a pak řekla: „Ráda bych vás s někým seznámila. Pane Morgane, mohl byste přijít a pozdravit děti?“

Otevřely se dveře do kuchyně. Do místnosti vešel muž s hustým tmavým plnovousem a bujnou kšticí vlasů, které mu trčely zpod čepice do všech stran. V ruce držel dlouhý ostrý nůž. Celá jídelna ztichla.

„Táborníci, seznámte se s panem Morganem, naším kuchařem.“ Pan Morgan cosi zabručel a zamával na nás dlouhou čepelí.

Paní Carterová pokračovala dál: „Pan Morgan má ohledně svého jídla dvě jednoduchá pravidla. Mohl byste, prosím, dětem sdělit, jaká to jsou?“

Pan Morgan se napřímil, čímž hlavou málem narazil do stropu: „Zaprvé,“ pronesl hlubokým chraplým hlasem, „naberte si, kolik chcete, ale všechno snězte. Zadruhé, nechci slyšet stížnosti. Komu nechutná, ten jíst nemusí.“ Chvilí na nás zíral a pak se otočil a odšoural se zpátky do kuchyně.

Zrzek a jeho parta se tvářili nenápadně. Kayla si nabrala další sousto a prohlásila: „Je to opravdu moc dobré.“

Paní Carterová pokračovala v úvodní řeči: „Vaše aktivity budou zahrnovat jezdeckví, vodáctví, plavání, stopování a řemesla. Každá chatka bude mít za úkol předvést jednu scénu z Bible při táborovém ohni. Vše vám podrobně vysvětlí vaši vedoucí.“

Táborák netrval dlouho, protože všichni byli po cestě notně zmožení a potřebovali si vše vybalit a vyspat se. Nenápadně jako praví indiáni jsme se s Danyem plížili z koupelny, když se z otevřených dveří

chatky Mohawků ozval Alanův hlas: „Kde je ten po-
s**nej koš, do háje!“ Když koš neviděl, zahodil jed-
noduše odpadky na zem.

Když jsme se v chatce sešli spolu s Davem, naším
vedoucím, zasypali jsme ho rozhořčenými otázkami:
„Co tady vlastně tihle Mohawkové dělají?“

Dlouhán Dave se pohodlně roztáhl na posteli
a tvářil se spokojeně. Zavřel oči a pak se nás zeptal:
„Proč myslíte, že sem nepatří?“

Jeden přes druhého jsme začali vypočítávat:

„Jsou sprostí a zlí.“

„Každému nadávají.“

„U jednoho z nich jsem viděl balíček cigaret.“

„Cody mi říkal, že byl zavřený ve vězení. Prý pod-
pálil nějaký dům.“

„Vymýšlel si. Vždycky lže.“

Dave se posadil a gestem umlčel naše námitky.
„Takže vy máte za to, že nepatří na křesťanský tá-
bor.“

„Ani náhodou!“ prohlásil rezolutně Dany za nás
všechny.

V tu chvíli venku zabouřil hrom. Zatím jenom
hřmělo, ale déšť se ještě nespustil. Zvláštní bylo, že
na nebi jasně zářily hvězdy a měsíc. „Co to bylo?“